

DON WINSLOW HARABELER KENTİ

Çeviren: Ezgi Uğur

Eksik Parça Yayınları

Harabeler Kenti

Don Winslow

William Morrow tarafından ilk kez 2023 yılında aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:

City in Ruins

Copyright © 2024 by Samburu, Inc.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Ezgi Uğur**

Dizi Editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Son Okuma: **Ayşegül Yazmacı**

Sayfa Tasarımı: **Şevval Topdağ, Esranur Gelbal**

Kapak Uygulama: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Ağustos 2025

ISBN: 978-625-5874-41-2

HarperCollins Publishers'ın bir alt markası olan William Morrow ile yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır. Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Don Winslow, bir denizci ve bir kütüphanecinin oğlu olan Winslow, Rhode Island'ın küçük bir sahil kasabasında kitap ve hikâye anlatma sevgisiyle büyüdü. On yedi yaşında, Nebraska Üniversitesi'nde gazetecilik okumak için kasabasından ayrıldı ve burada Afrika Çalışmaları alanında derece aldı. Üniversitedeyken Güney Afrika'ya yaptığı seyahat, bu kıtayla yaşam boyu sürecek bir ilişkinin kıvılcımını ateşledi.

Winslow'un seyahatleri onu Kaliforniya, Idaho ve Montana'ya götürdü; ardından yazar olmak için New York'a taşındı, hayatını sinema salonu yöneticisi ve daha sonra Times Meydanı'nda özel dedektif olarak kazandı; "Mickey Mouse orayı ele geçirmeden önce." Askeri Tarih alanında yüksek lisans yapmak için oradan da ayrıldı ve Dışişlerine girmeyi planladı ancak bunun yerine Kenya'da bir arkadaşının fotoğraf safari şirketine katıldı. Oradaki gezilerin yanı sıra güneybatı Çin'de de yürüyüş gezileri düzenledi ve daha sonra İngiltere'nin Oxford kentinde yazları Shakespeare yapımlarını yönetti.

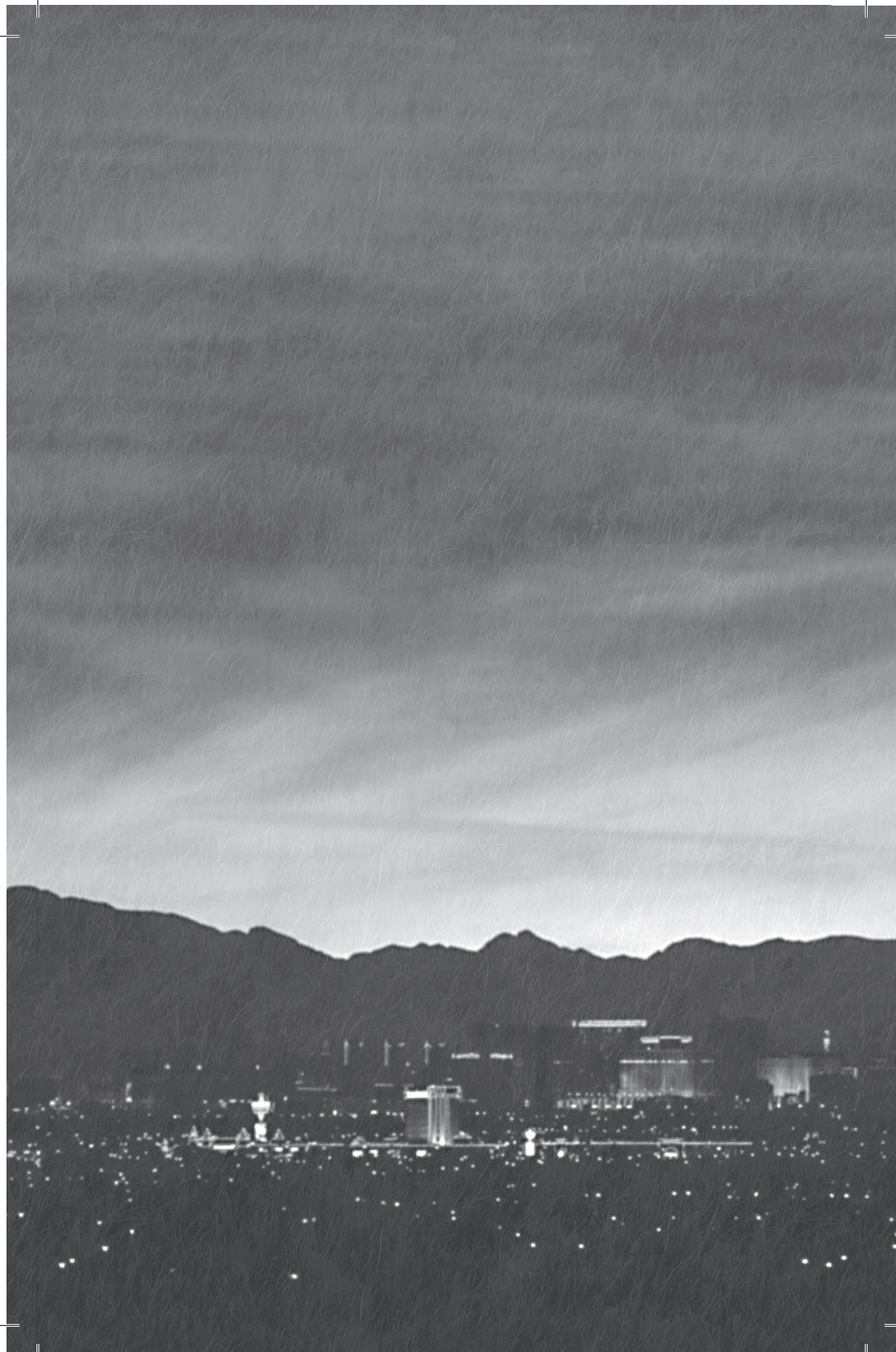
Asya, Afrika, Avrupa ve Amerika arasında gidip gelirken Winslow, Edgar Ödülü'ne aday gösterilen ilk romanı *A Cool Breeze On The Underground*'u yazdı. Eşi ve küçük oğluyla birlikte Winslow, çoğunlukla Kaliforniya'da olmak üzere araştırma işine geri döndü ve ailesiyle birlikte yaklaşık üç yıl boyunca otellerde yaşadı, davalarda çalıştı ve dava danışmanlığı yaptı. *The Death and Life of Bobby Z* adlı romanının film ve yayın anlaşması, Winslow'un tam zamanlı yazar olmasını ve birçok kitabının mekânı olan sevgili Kaliforniyasına yerleşmesini sağladı. Televizyon ve sinemaya yönelen Winslow, arkadaşları Shane Salerno ile birlikte UC/Undercover adlı bir televizyon dizisi yazdı ve ikisi birlikte *Savages* adlı romanının senaryosunu kaleme aldılar.

Romanları, Oliver Stone, Michael Mann, Martin Scorsese, Ridley Scott, Robert DeNiro ve Leonardo DiCaprio gibi film yapımcılarının ve oyuncularının ilgisini çekmiştir. Twentieth Century Fox, *The Cartel* ve *The Power of the Dog*'un yanı sıra bir New York Polis Departmanı polisi hakkındaki bir sonraki romanını da satın aldı. Daha önceki kitapları *Savages* ve *The Death and Life of Bobby Z* de filme çekilmiştir.

Winslow, romanlarının yanı sıra *Esquire*, *LA Times Magazine* ve *Playboy* gibi dergi ve antolojilerde çok sayıda kısa öykü yayımlamıştır. Köşe yazıları *Vanity Fair*, *Vulture*, *Huffington Post*, *CNN Online* ve diğer yayın organlarında yer aldı.

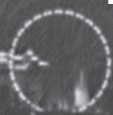
Winslow, Raymond Chandler Ödülü (İtalya), LA Times Kitap Ödülü, Ian Fleming Gümüş Hançer (İngiltere), RBA Edebiyat Ödülü (İspanya) ve diğer birçok prestijli ödülün sahibidir.

Otuz bir yıllık eşiyle birlikte California'da yaşamaktadır.

HARABELER KENTİ

Don Winslow

*Söylediği her şeyi yapan Shane Salerno'ya.
Ne yolculuktu ama... Teşekkür ederim kardeşim.*

Başladığım gibi bitireceğim, neden ve nasıla, Jean ve Thomas'a.

Troya ovalarında ölemez,
Mağlubiyetlerini kabullenemezler miydi?

Vergilius
Aeneis
VII. Bölüm

HARABELER KENTİ

ÖNDEYİŞ

DANNY RYAN, BİNANIN YIKILIŞINI SEYRETTİ.

Bina önce vurulmuş bir hayvan gibi titredi, sonra ölümünü kabullenemiyormuşçasına bir anlığına kıpırdamadan durdu ve sonunda kendi üzerine yıkıldı. Bir zamanlar eski kumarhanenin olduğu yerden geriye sadece bir sihirbazın bariz, sevimsiz bir numarasını anımsatan, havaya yükselen bir toz bulutu kaldı.

Buna “iç patlama” diyorlar, diye düşündü.

İçten çöküş.

Hepsi öyle değil midir zaten?

En azından, çoğu.

Karısını öldüren kanser, sevgilisini kahreden depresyon, ruhunu ele geçiren ahlaki çürüme...

Hepsi iç patlamadır.

Bastonuna yaslandı çünkü bacağı hâlâ güçsüzdü, kaskatıydı ve o hadisenin hatırlatıcısı olarak zonkluyordu.

O çöküşün...

Tozun yükselişini, mantara benzeyen bir bulutu, çölün açık mavi gökyüzüne karşı uçsuz bucaksız uzanan kirli gri-kahve tonunu seyretti.

Yavaşça soldu, sonra da tamamen kayboldu.

Şimdi ufukta hiçbir şey kalmamıştı.

Ne çok savaştım, diye düşündü, nelerden vazgeçtim...

Bu hiç uğruna.

Bu toz uğruna.

Arkasını dönüp kentine doğru topallayarak ilerledi.

Harabeye dönmüş kentine.

BİRİNCİ BÖLÜM

Ian'ın Doğum Günü Partisi

Las Vegas
1997 Haziran

Son ayinler de yapılır ve mezar höyüğü yığılır... Ve
sadık Aeneis yoluna devam eder...

Vergilius
Aeneis
VII. Bölüm

BİR

HÂLİNDEN HİÇ MEMNUN DEĞİLDİ.

Ofisinin penceresinden Las Vegas Strip'i seyrederken neden böyle hissettiğini merak etti.

On yıldan daha kısa bir süre önce, dedi kendi kendine, on sekiz aylık oğlumu ve bunak babamı alıp sahip olduğum her şeyi arkasına tıktığım eski bir arabayla Rhode Island'dan kaçtım. Şimdi ise Strip'te iki otelin ortağıydı, görkemli bir malikânede yaşıyordu, Utah'ta bir yazlığı vardı ve her yıl parasını şirketin ödediği yeni bir araba kullanıyordu.

Danny Ryan artık bir multimilyonerdi ve bunu gerçeküstü olduğu kadar eğlenceli de buluyordu. Bir sonraki maaş çekinin ötesinde bir para kazanabileceğini düşünmez -yalnız o değil üstelik, onu tanıyan kimse buna ihtimal vermezdi- hatta bir servete sahip olmak şöyle dursun, Las Vegas'ın büyük güç oyununda söz sahibi bir figür, bir "mogul" olarak görüleceğini aklının ucundan bile geçirmezdi.

Hayatın komik olduğuna inanmayanlar şakayı hiç anlamamış, diye düşündü.

Kot pantolonunun cebinde yirmi dolar varken kendini zengin saydığı zamanlar hâlâ hatırlıyordu. Şimdi özel dikim takım elbiselerinden birinde duran klipsin içinde genellikle bin dolar ya da daha fazlası bulunuyordu. Terri'yle bir cuma akşamı Çin yemeği yemeye gidebildikleri zamanların onlar için ne kadar önemli olduğunu anımsadı. Şimdi Michelin yıldızlı restoranlarda istediğinden de çok "akşam yemeği" yiyebiliyordu ve bu, tombullaşan göbeğini kısmen açıklıyordu.

Ona ne zaman kilosuna dikkat edip etmediği sorulsa, evet diyor ve çoğunlukla masa başında çalışmaktan kaynaklı hareketsiz bir yaşam sürdüğü için aldığı beş kiloyu kemeriyle yoklayıp kilosunu sık sık kontrol ettiğini söylüyordu.

Annesi onu tenise alıştırırmaya çalışmıştı ama o, topa vurmak için o kadar koşuktan sonra topun yeniden ona geri gelmesini aptalca bulduğunu söylüyordu. Golfe gelince, o da çok sıkıcıydı ve bu sporu doktorlar, avukatlar ve borsacılarla özdeşleştirdiğinden bu meslek gruplarından hiçbirine dahil olmadığını öne sürüyordu.

Eski Danny bu tipleri küçümser, o kibirli iş adamlarına tepeden bakardı. Şapkasını dağınık saçlarının üzerine sıkıştırır, eski ceketini üzerine geçirir, biraz gurur biraz da öfkeyle kahverengi çantasına koyduğu öğle yemeğini de alır ve Springsteenci¹ bir adam olarak Providence rıhtımlarına, iş yerine doğru yola koyulurdu. Şimdi ise ona yüz elli dolara mal olan bir Pioneer stereo sisteminden *Darkness*'ı dinliyordu.

Ama hâlâ çizburgeri Kobe bifteğine, iyi bir çıtır balık ve patates kızartmasını (ki ne kadar öderseniz ödeyin Vegas'ta bunu bulmak imkânsız) da Şili levreğine tercih ediyordu. Ve nadiren de olsa seyahat etmek zorunda kaldığında, şirketin jetiyle uçmak yerine tarifeli uçuş kullanıyordu.

(Ama birinci sınıf yolcularındandı.)

Şirketin Learjet'ini kullanmaya dair isteksizliği oğlunu öfkeliendiriyordu. Danny onu anlıyordu, on yaşındaki hangi çocuk özel bir jetle uçmak istemezdi ki? Ian'a bir sonraki tatillerinde özel jeti kullanacaklarına dair söz vermişti ama sonradan bu yüzden kendini suçlu hissedecekti.

Ortağı Dom Rinaldi bir keresinde, "Dan tam bir mankafa," demişti. Yani tipik bir New Englandlı, pratik bir adam, daha doğrusu "kendini şımartmaya ne şekilde olursa olsun şüpheyle yaklaşan *ucuz* bir adam" olduğunu ima ediyordu.

1-Kitapta yer alan tüm dipnotlar çevirmene aittir.

Amerikalı bir rock müzisyeni olan Bruce Springsteen, genellikle işçi sınıfının deneyimlerini, umutlarını ve yaşamın zorluklarını ele alan müzikler yapmasıyla ünlüdür.

Danny de konuyu hemen değiştirmiş, “Burada *iyi* bir yahni² var mı sanıyorsun? Yahni diye sattıkları o sütlü bebek kusmuğundan değil, berrak et suyundan yapılmış *gerçek* bir yahniden bahsediyorum.” demişti.

“Emrinde beş aşçı başı var,” demişti Dom. “İstersen sana bakir Perulu kurbağaların sünnet derilerinden bile bir yahni yaparlar.”

Evet, yaparlardı, ama Danny onlardan bunu istemezdi. şeflerinin tüm zamanlarını *konuklarının* istediklerini yaparak geçirmelerini tercih ediyordu.

Neticede paranın suyu buradan geliyordu.

Ayağa kalkıp zalim Las Vegas güneşiyle mücadele etmek için pencerenin yanında durdu ve Lavinia Otelı’ne baktı.

Eskilerin Laviniası, diye düşündü, ellili yıllarda patlak veren inşaat furyasından arta kalan son otel; zar zor ayakta duran bir kalıntı, geçmişin izi. Uzun zaman önce burada Rat Pack’in, mafya üyelerinin, şov kızlarının, aklanan ve alınan paraların sayım odalarının altın ağı yaşanırdı.

Ah bu duvarların bir dili olsa, kesin anayasanın beşinci maddesine³ sığınırlardı, dedi kendi kendine.

şimdi bina satılığa çıkmıştı.

Danny’nin şirketi Tara, şu anda içinde bulunduğu bina da dahil olmak üzere güneydeki iki bitişik mülkün sahibiydi. Kuzeydeki kumarhaneler, rakip grup Winegard’ın elindeydi. Lavinia’yı alan taraf, Strip’teki bu son prestijli bölgenin kontrolünü ele geçirecekti ve Las Vegas’ta prestijin borusu terdi.

Danny, Vern Winegard’ın binayı satın almayı garantilediğini biliyordu. Belki de böyle si daha iyiydi, belki de Tara’nın bu kadar çabuk büyümesi akıllıca değildi. Yine de Strip’te boş kalan tek yer *burasıydı* ve...

Gloria’ya telefon etti. “şpor salonuna gidiyorum.”

“Yol tarifi ister misin?”

“Komiksin.”

2 Chowder “yahni” anlamına gelirken chowderhead “aptal, beceriksiz, mankafa” gibi anlamlarda kullanılır. Burada kelime benzerliğine atıfta bulunmaktadır.

3 Kişiye susma hakkını veren madde.

“Bay Winegard ve Bay Levine ile öğle yemeği randevun var, hatırlıyorsun değil mi?”

“Şimdi hatırlamış oldum,” dedi Danny ama hatırlamamayı diliyordu. “Saat kaçtaydı?”

“On iki buçukta,” dedi Gloria. “Kulüpte.”

Danny golf ya da tenis oynamasa da Las Vegas Şehir Kulübü’ne üyeydi çünkü annesinin de söylediği gibi işlerini yürütmek istiyorsa buna mecburdu.

“Ara sıra kulüpte görünmelisin.” demişti Madeleine.

“Neden?” diye sormuştu Danny.

“Çünkü orası eski Las Vegas.”

“Ama ben eski Las Vegas’a ait *değilim*.”

“Ama ben öyleyim,” demişti annesi, “ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu şehirde iş yapmak istiyorsan eski Las Vegas’la sıkı fıkı olmalısın.”

Böylece Danny, kulübe üye olmuştu.

“Şişme trambolin de saat üçte teslim edilecek.” dedi Gloria.

“Şişme trambolin mi?”

“İan’ın doğum günü partisi için sipariş etmiştik,” dedi Gloria. “İan’ın partisi bu akşam, unutmadın değil mi?”

“Elbette unutmadım,” dedi Danny. “Sadece şişme trambolin-den haberim yoktu.”

“Ben sipariş ettim,” dedi Gloria. “Şişme trambolin olmadan bir çocuğa doğum günü partisi yapılmaz.”

“O nedenmiş?”

“Herkes bunu bekler.”

Pekâlâ, dedi Danny kendi kendine, madem beklenen bu... O an aklına feci bir detay takıldı. “Hazır mı gelecek?”

“Çocuklar şişirecek.”

“Hangi çocuklar?”

“Şişme trambolini getirenler işte,” dedi Gloria sabırsızlanarak. “Dan, tek yapman gereken partiye gelmek ve diğer ebeveynlere iyi davranmak.”

Danny’nin buna şüphesi yoktu. Her işte aşırı derecede becerikli Gloria, aynı derecede metodik annesiyle işbirliği yapmıştı ve

ikisi birlikte korkunç bir ikili oluyordu. Bu dünyayı Gloria ve Madeleine yönetseydi -ki onlara sorsanız olması gereken de bu- tam istihdam olurdu; ne savaş, ne kıtlık ne de salgın hastalık kalırdı ve herkes her yere tam vaktinde gelirdi.

Misafirlere karşı nazik olma konusuna gelince, Danny her zaman nazik, cana yakın, hatta çekici bir adamdı ama söz konusu partiler olunca, hatta kendi partilerinde bile, ortamdan sıvışmasıyla meşhurdur. Aniden birileri onun yokluğunu fark eder ve onu arka odada tek başına otururken ya da dışarıda dolaşırken bulurdu; birden fazla kez de parti gece geç saatlere kadar sürdüğünde yatıp uyuduğu olmuştur.

Danny partilerden nefret ediyordu. Gevezelikten, havadan sudan konuşmaktan, elde tutularak yenen yemeklerden, ayakta dikilmekten ve diğer tüm saçmalıklardan nefret ediyordu ve bu onu çok zorluyordu çünkü işinin büyük bir parçası sosyalleşmek üzerine kuruluydu. Yine de bunu bir şekilde başarıyordu, sosyalleşme konusunda iyiydi ama bundan hiç hazzetmiyordu.

Üç yıl süren inşaatın ardından Shores iki yıl önce açıldığında, şirket bir açılış gecesi düzenlemişti ama Danny'yi orada gören olmamıştı.

O meşhur konuşmalardan birini yapmamış, fotoğraflarda çıkmamıştı ve Danny Ryan'ın kendi otelinin açılışına bile katılmadığı kulaktan kulağa yayılmaya başlamıştı.

Aslında katılmıştı, yalnızca arka planda kalmayı tercih etmişti.

"İan on yaşına girecek," dedi birden. "Şişme trambolin için biraz büyük değil mi?"

"Şişme trambolinin yaşı yoktur." dedi Gloria.

Danny telefonu kapattı ve yeniden pencereden dışarı bakmaya başladı.

Değıştin, dedi kendi kendine.

Tek değışiklik fazla kiloların da değil üstelik. Pat Riley usulü arkaya taranmış saçlar, Sears yerine Brioni'den alınmış takım elbiseler ve kol düğmeleri. Las Vegas'tan önce takım elbiseyi sadece düğünlerde ve cenazelerde giyerdin. (Ki o günlerde New England'ın acı gerçekleri göz önüne alındığında, ikincisi birincisinden daha sık gerçekle-

şıyordu.) Mesele yalnızca cebinde bir tomar parayla gezmek, hesap konusunda endişelenmeden bir yemek yiyebilmek ya da bir terzinin elinde mezurası ve kumaş örnekleriyle ofisine gelmesi değildi.

Asıl mesele, tüm bunların hoşuna gitmesiydi.

Ama şu his...

Şu hoşnutsuzluk.

Neden? diye düşündü. Harcayabileceğinden daha fazla paran var. Açgözlülük mü ediyorsun? O aptal filmdeki adam -adı kertenkeleye benzer bir şeydi⁴- ne demişti? “Açgözlülük iyidir.”

Siktir et o hergeleyi.

Danny kendini biliyordu. Tüm hatalarına, günahlarına rağmen -ki bunların haddi hesabı yoktu- hiç açgözlü bir adam olmamıştı. Eskiden Terri’ye arabasında yaşayabileceğini söyleyerek takılırdı, o da “O zaman sana iyi eğlenceler.” demekle yetinirdi.

O zaman ne? diye sordu kendine. Ne istiyorsun?

Kalıcılık mı? İstikrar mı?

Hiçbir zaman sahip olmadığın şeyler.

Ama artık bunlara sahipsin.

İnşa ettiği güzel oteli, Shores’u düşünmeye başladı.

Belki de arzuladığın bu güzelliştir. Bu hayatı bir nebze olsun güzelleştirmektedir. Çünkü tüm çirkinlikleri zamanında yaşıdın.

Kanserden ölen bir eş, öksüz kalan bir çocuk.

Öldürülen dostlar.

Ve öldürdüğün insanlar.

Ama başardın. Güzel bir şey inşa ettin.

Mesele bundan fazlası, dedi kendi kendine.

Dürüst olsana, daha fazla para istiyorsun çünkü para güçtür ve güç de güven getirir. Ve asla yeterince güvende olamazsın.

En azından bu dünyada.

⁴ Para Avcısı filminde “Açgözlülük iyidir.” şeklinde bir repliği bulunan Gordon Gekko karakterinden bahsedilmektedir. Gekko, İngilizce’de bir kertenkele türüne verilen isimdir.

İKİ

DANNY, AYDA BİR EN BÜYÜK iki rakibiyle öğle yemeği yiyordu.
Vern Winegard ve Barry Levine.

Fikir Barry'den çıkmıştı, fena da değildi. Barry, Strip'in doğu yakasında, Tara mülklerinin karşısında üç mega otelin sahibiydi. Elbette başka kumarhane sahipleri de vardı ancak bu üçü Las Vegas'taki gücün bağlantı noktasını oluşturuyordu. Dolayısıyla çıkarları da sorunları da ortaktı.

Ki bu sorunlardan en büyüğü de yaklaşmakta olan federal soruşturmaydı.

Kongre, kumar endüstrisinin Amerikalılar üzerindeki etkilerini araştırmak üzere Kumarın Etkilerini İnceleme Komisyonu kurmuştu.

Danny sektörde dönen meblağlara hâkimdi.

Kumar, trilyon dolarlık bir endüstriydi ve diğer tüm eğlence sektörlerinin toplamından altı kat daha fazla para kazandırıyor. Geçtiğimiz yılda kumarbazlar, 7 milyar doları Las Vegas'ta olmak üzere toplamda 16 milyar doların üzerinde para kaybetmişti.

Kumarın sadece bir alışkanlıktan, hatta kötü bir alışkanlıktan daha çok bir hastalık, bir bağımlılık olduğu fikri giderek güç kazanıyordu.

Yasadışı olduğunda organize suçun ekmek teknesi hâline gelen sektör, içki yasağı ve içki kaçakçılığı sona erdikten sonra açık ara en büyük kâr merkezi olmuştu. Her köşe başında satılan sayısal loto, at yarışı, spor bahisleri ya da arka odalarda oynanan poker, blackjack ve rulet oyunları fark etmeksizin, bu sektör sayesinde mafya büyük meblağları kasasına koyuyordu.

Bunu gören politikacılar da pastanın tadına bakmak istemişlerdi. Böylece bir zamanlar daha kapalı bir grubun ahlaksızlığından ibaret olan şey, eyalet ve yerel yönetimlerin kendi piyangolarıyla kumar masasına girişiyle bir yurttaşlık erdemine dönüşmüştü. Yine de Nevada, bir kumarbazın yasal olarak masa oyunları veya spor bahisleri oynayabileceği tek yerdi; bu nedenle Las Vegas, Reno ve Tahoe hemen hemen bir tekel oluştuyordu.

Sonraları Amerikan yerlileri bir boşluk bulduklarını düşünüp kendi kumarhanelerini açmaya başladılar. Başta Atlantic City ile New Jersey olmak üzere eyaletler de aynını uygulayınca kumar iyice yaygınlaştı.

Artık herkes bir arabaya atlayıp kiraya ya da ipoteğe ayırdığı parayı kaybetmek üzere soluğu bir kumarhanede alabiliyordu. Bazı sosyal reformcular, kumarı kokaine benzetmeye başlamıştı. Şimdi de kongre, bir soruşturma açmaya karar vermişti.

Bu soruşturmanın amacından emin olamasa da Danny bunun çoğunlukla pastadan pay almak amacıyla yapıldığını düşünüyordu. Bazı Demokratlar çoktan kumar kazançları üzerinden %4 federal vergi alınması fikrini ortaya atmıştı.

Danny'nin asıl dert ettiği vergi değildi.

Bu hâliyle tasar, komisyona dava açmak, yalancı şahitlik cezası altında tanık dinletmek, kayıtları ve vergi beyannamelerini talep etmek, gölge şirketleri ve sessiz ortakları araştırmak için tam mahkeme celbi yetkisi veriyordu.

Gölge şirketler ve sessiz ortaklar, dedi Danny kendi kendine, yani ben.

Bu soruşturma Tara Group'u paramparça edebilir.

Beni işimden edebilir.

Belki hapse bile tıkabilir.

Her şeyimi kaybederim.

Bu mahkeme celbi tehdidi bir sorun ya da sıkıntı değil, hayat memat meselesi.

"*Hastalık mı?*" diyerek çıktı Vern. "*Kanser bir hastalıktır. Çocuk felci bir hastalıktır.*"

Çocuk felci mi? Çocuk felcini hatırlayan mı kaldı? diye düşündü Danny. Ama Vern'e, "Bu tasarıya karşıymış gibi görünürsek kötü bir izlenim yaratmış oluruz." dedi.

"Danny haklı," dedi Barry. "Alkol endüstrisinin izinden gitmeliyiz, büyük tütün..."

Vern vazgeçeceğı benzemiyordu. "Bana birini kanser etmiş bir barbut masası göstersenize."

"Sorumluluğunu alarak kumar oynamakla ilgili birkaç kamu spotu yayınlarsınız," dedi Barry, "salonlara Adsız Kumarbazlar için broşürler yapıştırır, kumar bağımlılığı üzerine yapılan birkaç araştırmaya da fon sağlarız."

"Hatamızı kabul eder, Barry'nin önerdiği gibi biraz para akıtabiliriz, buraya kadar tamam. Ancak bu komisyonun işletmelerimizde balık avına çıkmasına izin veremeyiz. Mahkeme celbi yetkisini kapatmalıyız. Burada tabiri caizse sınırı çizeceğiz." dedi Danny.

Ona karşı çıkan olmadı. Danny, iki rakibinin de mali çamaşırlarını ortalığa dökmek istemediğinden emindi. Neticede çamaşırlar kirli olurdu.

"Esas sorun," diyerek devam etti Danny, "bizim yalnızca GOP'a⁵ bağış yapıyor..."

"Çünkü bizim tarafımızdalar." dedi Vern.

"Doğru," dedi Danny. "Yani Demokratlar bizi düşman olarak görüyor. İntikam için peşimize düşecekler."

"Yani düşmanlarımıza para yedirmek istiyorsun." dedi Vern.

"Kendimizi garantiye alalım istiyorum," dedi Danny. "GOP'a para vermeye devam edin ama Demokratlara da el altından biraz para yedin."

"Rüşvet." dedi Vern.

"Rüşvet vermek aklımın ucundan dahi geçmedi," dedi Danny. "Kampanya katkılarından bahsediyorum."

"Sence Demokratlar bizden para almaya ikna olur mu?" diye sordu Vern.

⁵ Grand Old Party'nin kısaltmasıdır. Parti, Amerikan siyasetinde Cumhuriyetçileri temsil eder.

“Bu, bir köpeği kemik almaya ikna etmekten farksız,” dedi Barry. “Asıl mesele aramızdaki buzları eritmeye nereden başlayacağımız.”

Danny bir müddet tereddüt ettikten sonra “Dave Neal’ı bu geceki partiye davet ettim.” dedi.

Dave Neal, Demokratik Parti’de resmî bir pozisyonu olmayan, tam da bu nedenle manevra yapmakta özgür, önemli bir isimdi. Demokratik Parti’nin en üst kademesine ulaşmak istiyorsanız, yolunuzun Neal’dan geçmesi gerektiği söylenirdi.

“Önce bizimle konuşman gerekmez miydi?” diye sordu Vern.

Hayır, dedi Danny kendi kendine, çünkü itiraz ederdiniz. Bazen izin istemektense sonradan af dilemek yeğdir. “Şimdi konuşuyorum ya. Eğer ona yanaşmamam gerektiğini düşünüyorsanız yanaşmam. Partiye gelir, yer içer, otele geri döner...”

“Bu noktada,” dedi Barry, “ücretsiz bir süit ve oral seks yeterli olmayacaktır. Bu adamlar gerçek paralar ister.”

“Biz de paraları söküleceğiz,” dedi Danny. “İş yapmanın maliyeti.”

Bu fikrine de karşı çıkan olmadı, ikisi de paraları bayılacaktı.

Sonra Vern “Dan, eşler bu akşamki şeye davetli mi?” diye sordu. “Elbette.”

“Emin olamadım, benimki başımın etini yiyip durdu,” dedi Vern. “Şanslı pislik, senin karı dırdırını düşünmene gerek yok tabii.”

Danny, Barry’nin irkildiğini fark etti.

Bu hayli duyarsız bir cümleydi, Danny’nin dul olduğunu bilmeyen yoktu. Ancak Danny, Vern’in bunu canını yakmak ya da onu gücendirmek niyetiyle söylemediğini biliyordu. Her zamanki Vern işte...

Danny, ondan hiç hazzetmeyen bir sürü kişi tanınmasına rağmen Vern Winegard’a önyargılı yaklaşmıyordu. Bir kaya sosyal açıdan ne kadar zarif olabilirse, Vern’in zarafeti de o ölçüdeydi. Zedeleyici, genellikle nahoş ve kibirli bir tarzı vardı, yine de onda sevicecek bir şeyler bulmak mümkündü. Danny bunun tam olarak ne olduğundan emin değildi ama sanki bu profilinin altında biraz

kırılglanlık gizliydi. Winegard zeki bir iş adamı olmasına rağmen şimdiye dek Danny'nin kulağına birilerini dolandırdığına dair bir dedikodu gelmemişti.

Yine de yüreğinde küçük bir sızı hissetti. Terri bir kez daha oğlunun doğum gününü kaçıracaktı.

Neyse ki toplantı iyi geçti, diye düşündü Danny. İstedigimi, ihtiyacım olanı aldım.

Eğer para dökmek, bu mahkeme celbi meselesini bitirecekse her şey yolunda demektir.

Bitirmeyecekse, başka bir şey bulmam gerekecek.

Saatine baktı.

Bir sonraki randevusuna yetişmek için zamanı vardı.